(३३६) • जुनं ते सोनं – मराठी लेणं • (सामा

साठ एक वर्षापूर्वीच्या मराठी माय भगीनी
घरात नांदत होत्या नाबाजलेल्या सुगरणी।
साडी नेसलेली चापून चोपून डोक्यावर पदर घेत सावरून
अंगभर चालेली रेशीमकाठी खडीची चोळी वरून।
डोक्यावरचा पदर चूकून घसरला.
तर ती समजायची सासूचा पारा चढला।
धाडस नव्हते, सासऱ्यासमोर जाण्याचं
अन तसंच धाडस ही नव्हतं सर्वाआधी खाण्याचं।
अशा त्या शालिन, मानीनी, सुस्वभावी महिला
आजच्याही काळात वावरताहेत त्यांच्या पुढील पिढीतील महिला।
मराठमोळी लुगडं तर केव्हाच तडीपार झालयं
अन सलवार कुर्त्यानं अंगावर अतिक्रमण केलयं।
लेगन-इन न पाय दिसतात सिगरेटवाणी
टी शर्ट अंगावर नांदतोय लाजीरवाणी।
वक्षावरची ओढणी वाऱ्यान नेली चोरूनी
पोरीला पाहणाऱ्या आईबापाची गत झाली केवीलवाणी।
खुप जुनी म्हण आहे जुनं ते सोनं
आशा आहे पुन्हा येईल कासोटा साडी आणि चोळी
असं जर घडलचं तर जग म्हणेल,
खरच परत फिरून आलयं चोवीस कॅरटच जुनं सोनं।
जुनं ते सोनं अन् मराठी लेणं दिसतय कस लोभसवाणं

[illegible]
(काव्यसूत
३ मे २०१८
बुधवार १० ते १०-३० सकाळी